

samorost

1-26

studentský časopis Lesnické školy v Písku

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

jsme rádi, že i toto nové číslo Samorostu jsme pro vás mohly vytvořit. V Samorostu je spousta témat, každý si najde to své, které ho něčím zaujme. Všechny články vznikají právě díky vám. Chtěly bychom vyzvat i vás ostatní, abyste se nebáli a podělili se o své kreativní nápady, zážitky a poznatky ze školních akcí. A zároveň chceme poděkovat všem, kteří se podíleli svými články, obrázky a jinými příspěvky na minulém čísle. Děkujeme. Přejeme vám příjemné čtení a doufáme, že se vám nové číslo bude líbit.

Aneta Králová a Monika Lošková

OBSAH ČÍSLA

Úvodní slovo / Aneta Králová, Monika Lošková	2
Obsah	2
Ze života školy	
Ledová Otava / Patrik Kutlák	3
Tříkrálová sbírka / Ondřej Makovička, Matěj Dvořák	4
Lyžařský kurz prvního ročníku / Barbora Svobodová, Filip Jaša	4
Hokej / Martin Smetana	5
Výlet 2. A v Praze / Anna Řeřichová, Ondřej Spal	6
Téma čísla	
Trubači Lesnické školy v Písku / Petra Brožíková, Anežka Kopelentová	7
Rozhovor	
Rozhovor se zástupkyní ředitele Miroslavou Brožovskou	
Aneta Králová, Monika Lošková	9
Různé	
Podpora lesního ptactva / Martin Faltys	12
Studentská tvorba	
Poezie Víta Bařiny	13
Fotografové (Štěpán Kolb, Ondřej Bláha)	14
Poslední stránka	
Tetřev / Ladislav Henzl	16

LEDOVÁ OTAVA: KDYŽ LESÁRNA NASKÁČE DO LEDU

Patrik Kutlák

Na den 5. 1. vypsal naša škola akci novoročního otužování a pro mě to byla jasná volba. Bez rozmyšlení jsem věděl, že do toho půjdu. Plán jsme měli jasný. Dobrovolně jsme se rozhodli otestovat, jaké to je, když se řeka Otava promění v jeden velký ledový bazén.

Proč do toho jít?

Nejsem v otužování úplně nováček, občas skočím do ledové vody po sauně nebo zajdu ven v zimním období.

Ale v řece, a ještě k tomu uprostřed zimy, to pro mě byla premiéra. Motivace byla jasná: zkusit něco nového a zjistit, co moje tělo vydrží. Ten pocit po vylezení z vody je totiž nenahraditelný, nabíjející a k nezaplacení.

Pod jezem a s nečekanou posilou

Celá řeka byla v tu dobu zamrzlá, takže jsme si museli najít místo, kde voda teče – ideální to bylo přímo pod jezem. Na břehu jsme se sešli v naprosto jedinečné sestavě: pan ředitel Michal Grus, pan vychovatel Milan Koubek, já a ještě jeden spolužák.

Příjemně nás překvapila účast místního otužilce, který se o naší školní akci dočetl na internetu a řekl si, že do toho půjde s námi.

Jaké to bylo?

Vlzt do ledové tříště vyžaduje nejen jisté přemlouvání, ale i odhodlání. Jakmile se člověk začne soustředit jen na dech, mysl se zklidní a najednou zjistí, jak je to dobré a úžasné. Voda pod jezem je dravá a studená tak, že to člověka okamžitě probere, ale v tu chvíli se cítíte neuvěřitelně živí. Je to prostě fakt libový – ten pocit v těle se nedá k ničemu přirovnat.

Závěr

Pokud příště uvidíte na nástěnce, sociálních sítích nebo webu školy pozvánku na podobnou akci, neváhejte a běžte do toho s námi. Možná se vám ze začátku nebude chtít z teplého oblečení, ale ten adrenalin a pocit vítězství nad sebou samým za to rozhodně stojí. Tak co, uvidíme se v Otavě?

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA Ondřej Makovička, Matěj Dvořák

Začátkem ledna jsme se jako žáci lesnické školy zúčastnili Tříkrálové sbírky ve městě Písek, kde jsme měli možnost přispět nejen svou přítomností, ale především hudbou. V ulicích města se rozezněly lesnické dechové nástroje a vytvořily tak slavnostní a důstojnou atmosféru této tradiční dobročinné akce.

Naše skupina vystupovala ve složení tří trubek a dvou lesních rohů. Společně jsme troubili známé fanfáry a koledy, které přitahovaly pozornost kolemjdoucích a zpříjemňovaly jim zimní den. Hudba se nesla centrem města a mnozí lidé se u nás zastavovali, poslouchali a zároveň přispívali do sbírky. Velkou

oporou a zároveň vzorem nám byl pan učitel František Čapek, který se akce osobně zúčastnil a troubil s námi na trubku. Jeho přítomnost byla pro nás nejen hudební posilou, ale také důkazem toho, že tradice, hudba a ochota pomáhat mají v lesnickém oboru své pevné místo.

Účast na Tříkrálové sbírce byla pro nás cennou zkušeností. Spojili jsme hudbu, tradice a pomoc druhým, což dává smysl nejen této akci, ale i hodnotám, které se na naší škole snažíme rozvíjet. Děkujeme všem, kteří se u nás zastavili, zaposlouchali se a přispěli na dobrou věc.

LYŽAŘSKÝ KURZ PRVNÍHO ROČNÍKU Barbora Svobodová, Filip Jaša

V půlce ledna se třídy 1.A, 1.B a 1.C zúčastnily lyžařského výcviku v rakouských Alpách. Tento pobyt nebyl jen o sportu, ale hlavně o sblížení a společně prožitých minutách. Rozdělili jsme se na skupinky a během kurzu jsme se podle zlepšení schopností střídali.

První den jsme navštívili středisko Gerlitz, které nás přivítalo slunným počasím, krásnými sjezdovkami a nádhernými výhledy na okolní hory. Druhý den jsme zavítali na ledovec Molltal, který nás udivil, ba i přivítal prudšími sjezdovkami, ale jako každé středisko také krásnými výhledy. Třetí den jsme zavítali do lyžařského střediska Goldeck, kde si pohodlí našli začátečníci i pokročilí. Čtvrtý den jsme lyžařský kurz ukončili ve středisku Katschberg, které bylo pro mnoho z nás oblíbené. Lyžařský kurz jsme si všichni moc užili, zlepšili dovednosti a odnesli jsme si dost zážitků.

Večer celý hotel rozezněl náš smích a po celý týden nás doprovázelo krásné počasí, které náš celý lyžařský kurz velmi zpříjemnilo.

HOKEJ Martin Smetana

Jednou za čtrnáct dní se sejeme jako parta hokejových nadšenců a jdeme si na místní stadion zahrát noční hokej. Chodíme hrát až pozdě večer, od 21:30 do 23:00. I přes pozdní večerní hodinu bývá účast opravdu hojná. Zapojují se žáci ze všech ročníků a právě díky tomu má akce skvělou atmosféru. I když jde především o zábavu, každý se snaží podat co nejlepší výkon. Hraje se v duchu fair play a vzájemného respektu. Noční hokej se vždy velmi vydaří a pokaždé se těšíme na další. Přinese nám nejen sportovní zážitky, ale také posílí vztahy mezi žáky jednotlivých ročníků. Je to pokaždé akce plná srandy, pohybu a dobré nálady, na kterou ještě dlouho poté vzpomínáme.

VÝLET 2.A V PRAZE Anna Řeřichová, Ondřej Spal

22. ledna 2025 se třída 2.A s panem učitelem Milanem Vavříkem vydala na výlet do Prahy. I když jsme museli vstávat docela brzy, všichni jsme se těšili na zajímavý program. Jako první jsme navštívili anglické divadlo, kde jsme zhlédli představení 1984 podle knihy George Orwella. Představení bylo celé v angličtině, tudíž jsme si všichni mohli vyzkoušet, jak dobře rozumíme. Některé části byly náročnější, ale celkově pro nás nebylo problémem děj pochopit. Atmosféra byla spíše temná, což odpovídalo tématu příběhu. Divadelní představení bylo výborným ozvláštňením běžné výuky a pro nás určitě i zajímavou zkušeností.

Po představení jsme se přesunuli do katakomb pod kostelem sv. Cyrila a Metoděje u Karlova náměstí. Právě zde se po atentátu na Reinharda Heydricha ukrývali českoslovenští parašutisté Gabčík a Kubiš. Prohlídka na nás zapůsobila, protože jsme si mohli lépe představit, v jakých podmínkách tam tehdy byli. Bylo to silné a poučné zároveň.

Během dne jsme měli i několik rozchodů, kdy jsme si mohli projít centrum Prahy, dát si něco dobrého nebo si jen užít čas s kamarády. I tyto chvíle k výletu patřily a přispěly k příjemné atmosféře celého dne.

Na závěr jsme navštívili Staroměstskou radnici. Viděli jsme pohyb apoštolů na orloji a měli jsme možnost sledovat celý mechanismus zevnitř radnice, což byl opravdu zajímavý zážitek. Celý výlet jsme zakončili krátkým časem na občerstvení a poté jsme se vydali zpět domů. Myslíme si, že se výlet vydařil a odnesli jsme si z něj nejen nové poznatky, ale i hezké společné vzpomínky. Už teď se těšíme na další podobnou akci.

TRUBAČI LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

Petra Brožíková a Anežka Kopelentová

Jak už bývá na lesnických školách zvykem, tak ani my nejsme výjimkou a na škole máme trubače. Celkem nás je 40, a jsme rozděleni do dvou skupin na pokročilé a začínající. Každé úterý odpoledne se scházíme s lektorem Petrem Dražilem, který nás učí nejen pro trubačské akce, ale i na kategorizační zkoušky, které trubači absolvují podle svých schopností. 1. stupeň – praktický trubač, který musí zahrát z paměti melodicky a rytmicky správně tři vylosované skladby z Dykova desatera a v pohovoru prokázat znalosti, při které příležitosti se jednotlivé skladby používají. 2. stupeň – pokročilý trubač, který zahraje z paměti a správně tři vylosované skladby ze seznamu skladeb, také zazpívá z paměti vybrané části Dykova Desatera a části Kyrie a Agnus z Hubertské mše, v pohovoru prokáže, že ovládá základy hudební teorie a také že zvládá hru v souboru trubačů z předložené partitury. Při zkoušce jsou přítomni zkoušející a pověřený člen KT ČMMJ, který dbá na důstojnou, spravedlivou a slavnostní organizaci zkoušek v duchu mysliveckých tradic. Zvládnutí požadavků se zjišťuje při veřejné přehrávce, hodnocení provádí tříčlenná odborná zkušební komise. Každý zkoušející posuzuje trubače samostatně hodnocením „splnil“ nebo „nesplnil“. Ke splnění požadavku je zapotřebí získat hodnocení „splnil“ minimálně od dvou zkoušejících. Trubači, kteří u zkoušky neuspěli, mohou provést opravnou zkoušku z těch požadavků, které

nesplnili při dalším vypsáném termínu zkoušek. Zkouška „praktický trubač“ platí 5 let, zkouška „pokročilý trubač“ platí bez časového omezení.

Hrajeme na lesnice, borlice, lesní rohy nebo také na trubky. Troubíme nejen loveckou, ale i koncertní hudbu. Celoročně se účastníme různých soutěží nebo akcí, na které moc rádi zavítáme. Už v minulém čísle jste mohli číst o Sokolnických dnech, kam jezdíme každoročně. Také na podzim jezdíme na Mezinárodní trubačský seminář, který je tradicí pro střední lesnické školy jak v Česku, tak na Slovensku. Koná se vždy jednou ročně, ale vždy na jiné škole, a to dvakrát u nás a jednou na Slovensku. V posledních letech, kterých jsme se účastnili, byl seminář v Banské Štiavnici, v Trutnově, loni na Křivoklátě a letos se bude konat opět na Slovensku v Liptovském Hrádku. V dubnu se také účastníme Mezinárodní akademické soutěže v Kostelci nad Černými lesy, kde vystupujeme nejen jako školní soubor, ale ti odvážnější z nás také jako reprezentanti školy mezi sólisty. Na naší škole máme i krásnou tradici, že každý rok pořádáme vlastní Trubačský ples, na který se celý rok těšíme. Příští rok se bude konat 9. 1. 2027, všechny vás srdečně zveme.

Troubení je prastarou tradicí české myslivosti a je to moc krásné, když to někoho baví a umí to. Vždy bývalo zvykem, že každého honu, naháňky či jiné myslivecké akce se trubači účastnili, bohužel postupem času trubačů začalo ubývat, a tak myslivecké troubení začalo upadat. Naštěstí v současnosti už tomu tak není. Trubačů naopak přibývá, což je skvělá zpráva, protože v dnešní době sehnat trubače není lehká věc. Z našich osobních zkušeností moc dobře víme, že myslivci ocení, jak trubači dokážou mysliveckou akci pozvednout na jinou úroveň. Proto jsme rádi a těší nás, když nás na myslivecké akce zvou.

ROZHOVOR SE ZÁSTUPKYNÍ ŘEDITELE MIROSLAVOU BROŽOVSKOU

Rozhovorové stránky našeho časopisu Samorost tentokrát přináší povídání se zástupkyní ředitelky školy paní Miroslavou Brožovskou

Co vás přivedlo k lesnictví?

Když jsem končila gymnázium, bavila mě matematika a biologie, takže jsem hledala kombinaci těchto předmětů a zjistila jsem, že existuje i lesnická fakulta. A když jsem šla dělat přijímačky na ČZU v Praze (tenkrát VŠZ) a viděla jsem ty chlapy v těch uniformách, tak to byla ta poslední pozitivní tečka v mém rozhodování.

Takže nejste z lesnické rodiny?

Nejsem, tatínek byl myslivec a babička lesní dělnice, to se asi nepočítá.

Naše čtenáře i nás zajímá, jaký máte názor na ženy v lesnictví?

Myslím si, že zaujímají své místo v lesnictví čím dál víc a v určitém ohledu to mají i snadnější než kluci. Ze své vlastní zkušenosti můžu říct, že jsem nikdy neměla žádný problém jako žena v lesnictví naopak chlapi mě respektovali. A tím, že vidím, že tady na lesnické škole je vás dívek čím dál víc, tak si myslím, že to tak prostě má být. Když jsem nastoupila na lesnickou fakultu, tak jsme byly dvě dívky a čtyřicet pět kluků v ročníku, v té době ještě lesnictví a myslivost tak rozšířené mezi dívkami nebylo, jako je to teď. Takže když jsem pak přišla s flintou na hon nebo na naháňku, kde byli jen chlapi, tak se všichni dívali na mě a hlavně si mě pak všichni pamatovali.

Jak dlouho pracujete na této škole a co vás na tuto školu přivedlo?

Jsem na této škole pátým rokem. Dříve jsem pracovala u soukromé lesnické firmy, a protože jsem tu práci znala ze všech stran, tak jsem chtěla nějakou změnu. Na tuhle nabídku jsem narazila náhodou na Instagramu, kde pan ředitel sháněl učitele odborných předmětů. Dlouho jsem bojovala s tím, jestli pošlu životopis a zkusím to, nebo ne. Nejdříve jsem myslela, že půjdu jen na část úvazku a budu učit jen informatiku, ale pan ředitel mi nabídl, že kdybych chtěla, vezme mě na celý úvazek a mohla bych učit ještě nějaký odborný předmět. Nejdřív jsem myslela, že ne, ale po domluvě s manželem jsme si řekli, že když už změna, tak pořádná, takže jsem kývla na celý úvazek. Pan ředitel mi pak oznámil, že budu učit ještě ochranu lesa.

Když vezmu všechny předměty, které nás učili na vysoké škole, tak ochrana byl předmět, který mě nikdy nebavil, protože jsme se museli učit spoustu věcí nazpaměť. Tady ve škole jsem si s odstupem času pak i vzpomněla, že když mě z ochrany u státnic zkoušel doc. Kalina, tak po mě chtěl slib, že s ochranou nebudu mít nikdy nic společného... Takže karma člověka dožene.

Co se vám na této škole líbí a co byste naopak změnila?

Musím říct, že pokaždé když vstoupím do školy a jdu po schodišti lemovaném fotografiemi absolventů, tak cítím pokoru a úctu k tomu, co ti před námi dokázali. A já jsem toho najednou součástí.

Chtěla bych, aby naše škola byla pokroková, aby šla s dobou, aby se učilo to, co je aktuální.

Na začátku školního roku jste spolu s dalšími autory vydala učebnici Ochrany lesa. Jste spokojena s vaší prací?

Já jsem na ní pracovala pouze rok, byla jsem přidána ke kolektivu autorů až ke konci, jako k téměř hotovému. Obsahově si myslím, že z praktického hlediska je v učebnici zmíněno zbytečně moc druhů hmyzu a chybí zde nové invazní druhy, které se u nás objevily v poslední době jako např. síťnatka dubová. Pro další dotisk si myslím, že by se texty a obsah měly více zpracovat, aby učebnice nepůsobila formou encyklopedie.

V letošním školním roce jste se stala zástupkyní, jak se cítíte v této nové pozici?

Nejistě. Musím se hodně učit, ale bude to ještě boj. Ale musím poděkovat vedení, Pavle Machatě a Šárce Havelkové za pomoc a podporu. A věřím, že to zvládnu.

Už je to pár měsíců, co jste zástupkyně, chybí vám učení žáků?

Chybí. Vůbec bych neměla problém s tím jít zase zpátky učit.

Do učitelského sboru se letos přidal nový učitel pan Jindřich Brožovský, váš manžel. Jak zvládáte pracovat ve stejném zaměstnání? Není to náročné?

Tím, že jsme se poznali v lese a dlouho jsme spolu v lese i pracovali, on na straně LČR a já na straně akciovky, tak máme lesnictví jako společné téma. Dodnes spolu o práci doma hovoříme a jsme zvyklí všechny problémy spolu probírat a hledat ta nejlepší řešení. Doteď mám výčitky, že jsem ho v kabinetu opustila, my jsme se na to těšili, že tam budeme spolu...

Rozhovor vedly Aneta Králová a Monika Lošková

PODPORA LESNÍHO PTACTVA

Martin Faltys

V rámci středoškolské odborné činnosti jsme se společně s Petrem Šindelářem a pod vedením pana učitele Františka Čapka zapojili do projektu zaměřeného na podporu lesního ptactva. V lese u Bernartic postupně vytváříme naučnou stezku věnovanou lesním ptákům, hnízdním budkám a jejich ochraně. Chceme ukázat, proč jsou budky důležité, jak správně fungují a jak může i obyčejná dřevěná budka reálně pomoci přírodě.

Jednou z částí projektu byla spolupráce s dětmi z MŠ Chrástany a ZŠ Bernartice. V mateřské škole jsme dětem jednoduchou a srozumitelnou formou představili ptáky, kteří žijí v našich lesích, a vysvětlili jim, proč si někdy sami nenajdou vhodné místo k hnízdění. Děti byly opravdu malé, takže samotnou montáž budky jsme zajišťovali hlavně my, ale jejich nadšení bylo nakažlivé. Největší zážitek přišel ve chvíli, kdy jsme hotovou budku společně umístili na strom. Vidět, jak děti sledují, kam jejich „budka pro ptáčky“ poputuje, bylo skvělé.

Na základní škole v Bernarticích už proběhla i soutěž. Dva týmy proti sobě závodily, kdo složí budku rychleji a zároveň přesněji. Nešlo jen o čas, ale i o kvalitu, aby budka dobře držela a byla správně sestavená. Atmosféra byla napjatá, ale přátelská a bylo vidět, že si to všichni užívají. Některé momenty byly opravdu těsné a soutěž měla správný náboj.

Tím ale naše práce rozhodně nekončí. Plánujeme navštívit i další mateřské školy a pokračovat v osvětě mezi dětmi. Zároveň dál pracujeme na samotné naučné stezce v lese u Bernartic, připravujeme informační tabule, řešíme umístění budek a celkové zpracování tématu. SOČ pro nás není jen „projekt do školy“, ale reálná práce v terénu, která má smysl.

Držte nám palce, ať se nám podaří všechno dotáhnout do konce a ať budky brzy najdou své první obyvatele. Budeme rádi, když se na hotovou stezku jednou přijdete podívat.

POEZIE VÍTA BAŘINY

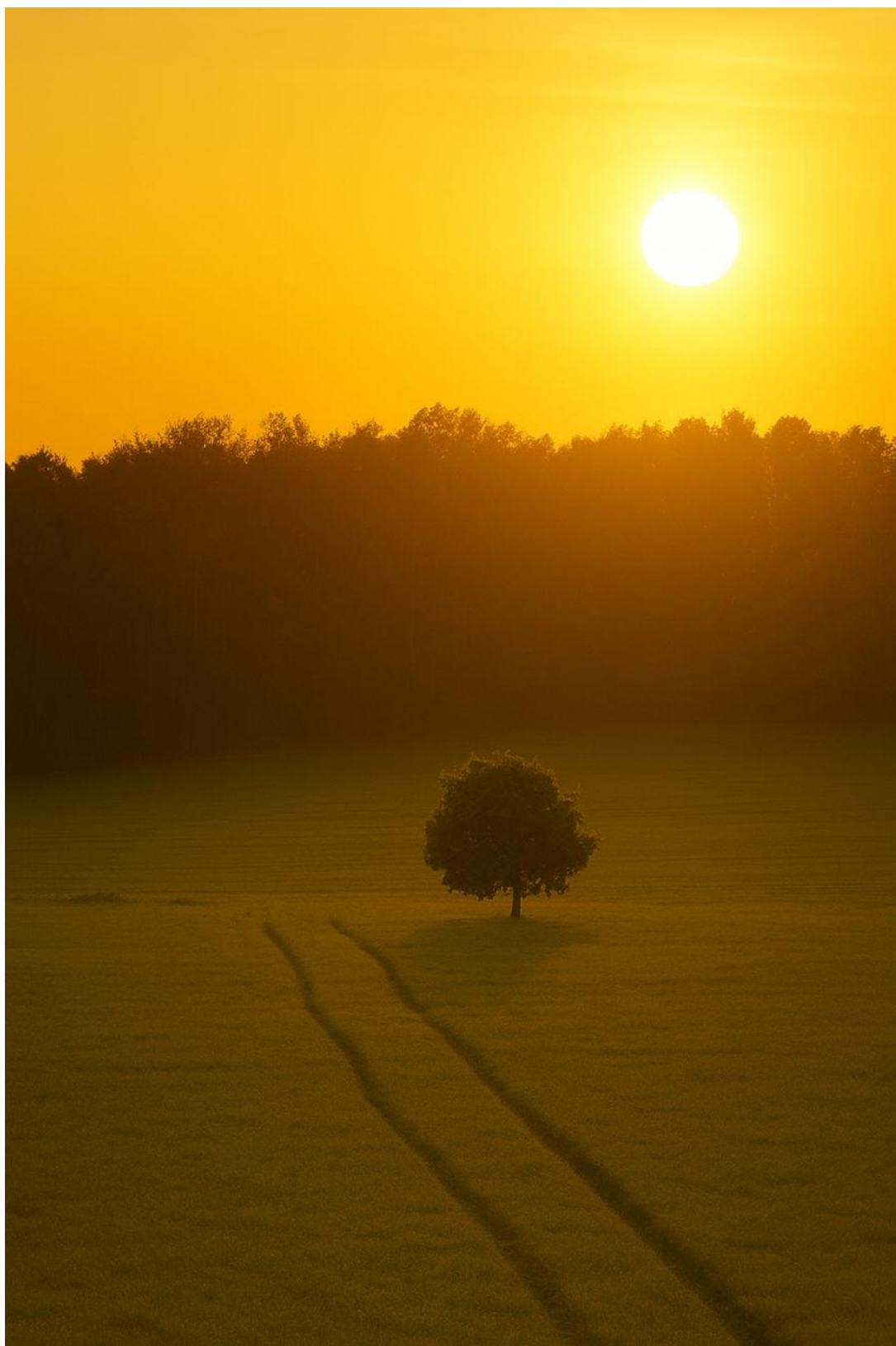
Básnička

V lese to ráno tiše žije,
mezi stromy si vítr píská.
Jehličí křupe pod nohama,
cesta je známá, žádná cizí místa.

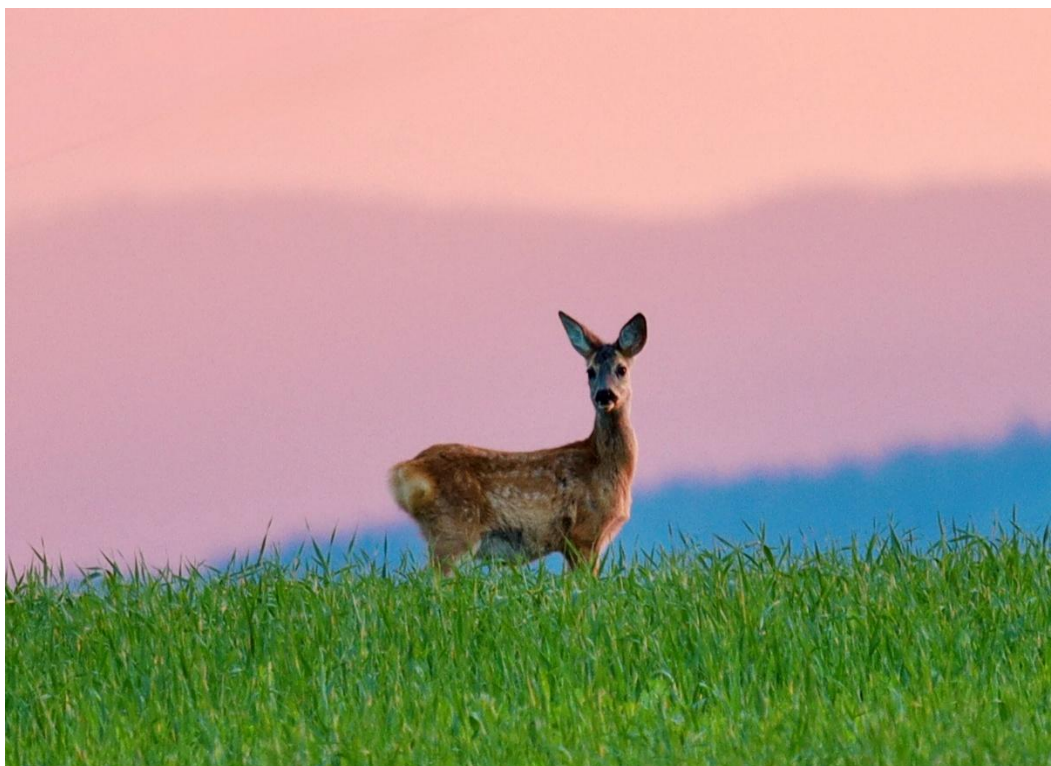
Srna se mihne mezi kmeny,
divočák ryje u potoka.
Troubení jelena zní jak sloka.
Zvěř tu má svůj tichý ráj,
les ho chrání dál a dál.

Na větvi ptáci dávají vědět,
že den už dávno začal letět.
A já u stromu užívám si
tyto všechny lesní krásy.

FOTOGRAFOVÉ

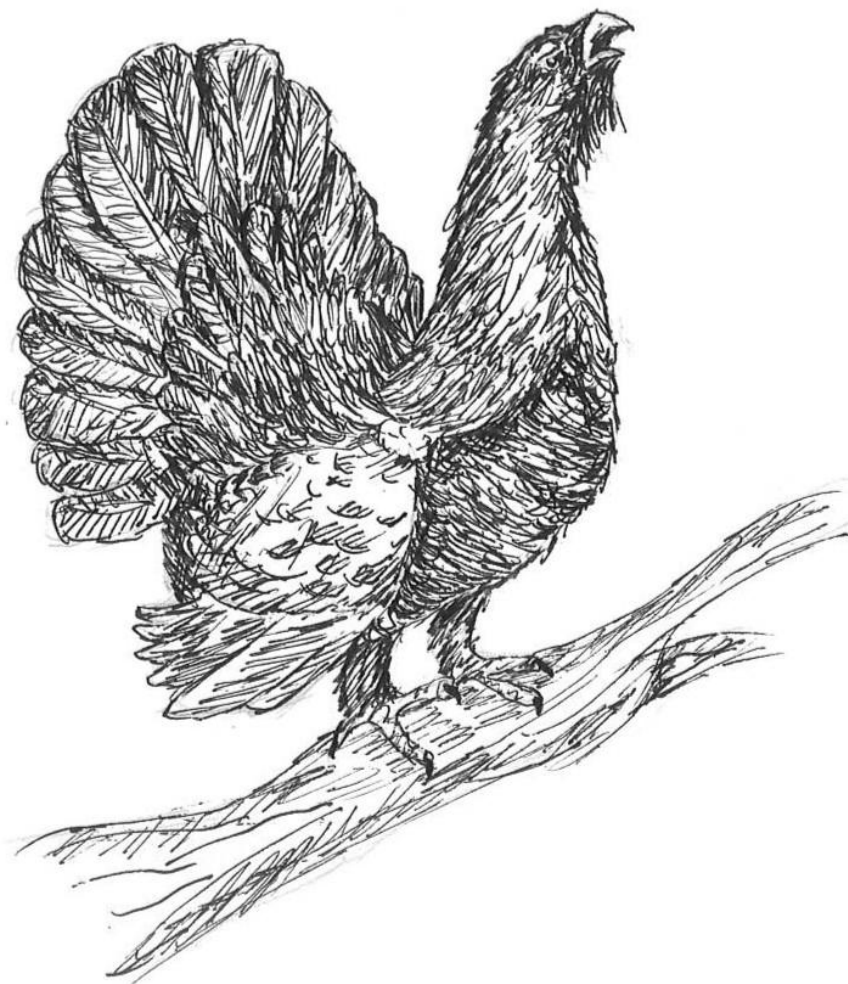
Štěpán Kolb

Štěpán Kolb

Ondřej Bláha

Ladislav Henzl

© SAMOROST – studentský časopis Lesnické školy v Písku; číslo 1, rok 2026

Šéfredaktorky: Aneta Králová, Monika Lošková
Podpora: mig

Autorem umělecké fotografie na titulní stránce je Ondřej Bláha. Fotografie
v časopise jsou autorskými díly žáků, absolventů a zaměstnanců školy.